

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Zie de eenige van de laatste titels:

300. — 't Portiertje van Roeselare. — 301. De Kleine Tooneelspeelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het wilde Land. — 306. De Wonderbare Redding. — 307. Fiere Margriet van Leuven. — 310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. — 312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Peekens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan. — 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het Gezin van den Visscher. — De Wilde Cow-Boy. — 322. Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen. — 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een angstig avontuur. — 327. Reis in den Nacht. — De Zwarte Bende. — 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare Soldaat. — 331. Een keer Wildstrooper. — 332. Wonderland. — 333. Het Verloren Testament. — 334. In veilige Haven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. — 336. Een brylloof. — 337. Vaders vertrouwen. — 338. De vrient over de Scheide. — 339. Neels avontuur. — 340. De Zwarte Ruiters. — 341. De Heide van Afrika. — 342. De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het beleg van den Ravenburg. — 344. Een avontuurlijke vakantie. — 345. De vrient van den Indiaan. — 346. De Pioniers en de Roofridder. — 347. De twee Grenzenjagers. — 348. Het verloren Koffertje. — 349. De Held van Maldegem. — 350. Het verlaten Huis. — 351. De schat in den Kelder. — 352. — Het huis in de Dennen. — 353. De vrient van den Zeekapitein. — 354. De gestrafte Hoogmoed. — 355. Grootmoeders helpers. — 356. Een Williamsche jongen in Amerika. — 357. De jonge Kolonist. — 358. De vrient van de Hooglanden. — 359. Na lijden komt verblijden. — 360. De twee Robinson Crusoe's. — 361. Edelmoedigheid beloond. — 362. De Durver. — 364. De Durver in de Prairie. — 365. De jonge Hovenier. — 366. De sluwe Goochelaar. — 367. De valsche Boudewijn. — 368. De wonderlinge Bezoeker. — 369. De schrik van het Dorp. — 370. De Plaaggeest. — 371. Bij de Eskimo's. — 372. Ewyn, de lijfhegner. — 373. De eenzame hoeve. — 374. Het Schot in den Avond. — 375. De Stiefmoeder. — 376. Gescheiden Vrienden. — 377. Het Avontuur der Kerstzangers. — 378. Hoogmoed gebroken. — 379. De Cirkusjongen. — 380. Uit het circus. — 381. Het Spookschip.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH

Druckery R. Bracke-Van Geert, Wetteren

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 427.

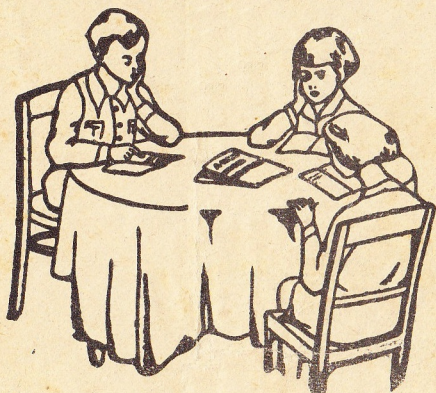
A. HANS

Sinterklaas in den Woonwagen

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

A. HANS.

N° 427.

SINTERKLAAS in den WOONWAGEN

Uitgave :

A. HANS-VAN DER MEULEN
CONTICH.

SINTERKLAAS in den WOONWAGEN

I.

Bertha Martens stond aan de deur van haar woning. Juist kwam een man voorbij met een koppel paarden.

— Baas Lievens, hebt gij vader niet gezien? vroeg het meisje.

— Neen, jufvrouw.

— Hij moest naar een zieke ver op de heide, maar was zelf niet al te wel...

— Kom, kom, de dokter is taai. Ga in huis. De wind is koud. En doe de deur op slot, want er komt een woonwagen dezen kant uit en ge weet nooit welk volkje er in huist. Ik moest naar mijn bosch. Ze waren me komen zeggen, dat Dries, een van mijn knechten, die uitgedane boomen moest weg sleepen, in de herberg zat. Ik ging zien en ja, de nietwaard was aan het drinken. Ik heb hem dadelijk afgedankt. Zoo kan ik de paarden zelf naar huis brengen.

Baas Lievens scheen aan Bertha Martens te willen uitleggen hoe het kwam dat hij knech-

tenwerk verrichtte. Hij bewoonde het Meeuwenhof, de grootste hoeve van het dorp, met vruchtbare landen en flinke weiden langs de rivier, de Nete, een tegenstelling met de barre heide van de andere zijde van de gemeente, waar Lievens toch nog bosschen bezat. Men zei, dat hij « het hoog had zitten ». En ja, hij liet het merken, dat hij rijk was. Hij had verscheidene personen in dienst en werkte zelf weinig. Maar hij ging alles goed na.

— Dus, jufvrouw Bertha, ge weet het van den woonwagen, hernam de landbouwer. Als die gasten hier blijven hangen, zal ik ze morgen door de gendarmen laten verjagen. Ik ben immers eerste schepene en de burgemeester is te ziekelijk om zich veel aan te trekken. Goeden avond.

Bertha Martens was onvoorzichtig om zoo zonder doek in den gufen wind te staan. Ze huiverde en keerde in huis terug. Ze zou de deur maar sluiten voor die zwervers.

— Is vader er nog niet? vroeg haar moeder, die een leunstoel bij de kachel zat.

— Neen. Ik heb even staan spreken met baas Lievens. Hij kwam van de heide, maar had vader niet gezien.

— Als hij maar niet ziek is geworden en etgens in een hut zit. Hij had niet uit mogen gaan.

— We zullen nog even wachten, moeder en, zoo noodig, ga ik eens zien.

— Naar de hut van Jan Tink? Het is anderhalf uur ver.

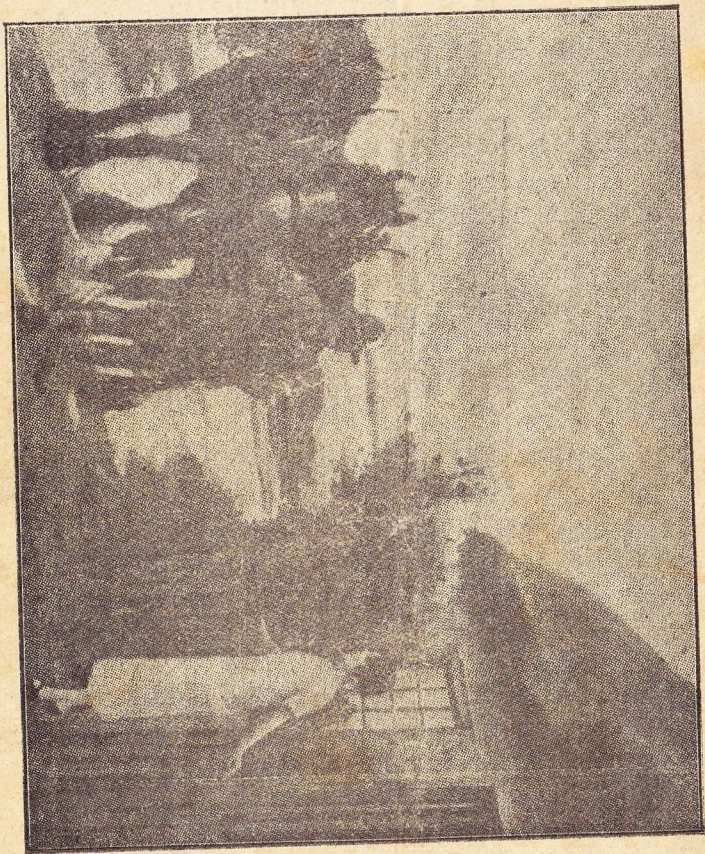
De heer Martens was al veertig jaar dokter op dit kleine dorp; veel geld had hij er niet verdiend. Hij woonde in een eenvoudig huis. Wel had hij de algemeene achting en ieders eerbied gewonnen door zijn groote toewijding.

Nu woonden er meer welgestelde bewoners, maar heel lang was hij werkelijk de dokter der armen geweest. Menigen nacht had men hem uit zijn bed gebeld, en was hij ook in bar winterweer, ver over de heide gereden, om pijn te verzachten, soms, door zijn haastig ingrijpen, iemand van den dood te redden. Steeds was hij bereid hulp te bieden, ook al wist hij, dat hij niet op betaling moest rekenen.

Vanmorgen voelde hij zich onwel. Hij had wat koorts. Hij bezocht zijn zieken in en rond het dorp. Hij meende na den middag thuis te kunnen blijven in de warme kamer, maar men kwam hem roepen voor een kind ver op de heide. Bertha moest het paardje voor het eenvoudig tentwagentje spannen. Dokter Martens bleef lang uit.

— Als uw vader morgen niet beter is, moet ge dadelijk naar Jan seinen, dat hij naar huis

komt. Het is toch bijna kerstvacantie, sprak moeder.

Jan was de zoon, die voor dokter studeerde, het laatste jaar. Hij kon zijn vader vervangen en naar diens aanwijzingen handelen.

Mevrouw Martens en Bertha spraken nu niet veel. Ze luisterden of ze het gerucht niet hoorden van het gerij.

Rustig tikte de onderwetsche klok. Een half uur kroop voorbij.

— En als uw vader nu onderweg eens wat krijgt en bewusteloos achterover zakt! zei mevrouw, die zich van alles voorstelde.

— O, dan komt Bruno toch wel naar huis. Het paardje kent den weg. 't Is immers nog gebeurd, dat vader op zijn bank in slaap viel na een vermoeienden dag en Bruno hem netjes hier vóór de deur voerde.

Mevrouw Martens zuchtte.

— Daar hoor ik iets! riep Bertha uit en ze sprong op.

Dadelijk was ze aan de voordeur, die ze snel opende.

— Het is vader! riep ze blijde naar binnen.

— Waart ge zoo ongerust? vroeg de dokter, die reeds uitstapte. Omdat ik niet wel ben?... Och, 't is me meegevallen, maar ik werd lang opgehouden.

— Ga maar binnen, vader, ik zal Bruno wel uitspannen.

— Goed, kind. Ik ben wel erg moe en verlang naar mijn zetel, het vuur en een kop koffie.

— Goddank, dat ge daar zijt, ik heb me bang gemaakt, zei mevrouw Martens.

— Kom, kom, ik wankel nog niet op mijn beenen.

— Ge ziet bleek...

— Wat vermoeid... Ik werd lang opgehouden. Nu ben ik hier. Wat is het eigen huis toch heerlijk!

— Laat Jan overkomen. Hij kan u vervangen. En als men u vannacht komt halen, sturen we de menschen naar een dokter in den omtrek.

— Ja, want vannacht zou ik niet uit kunnen. Ik ben niet roekeloos. Dat beetje koorts is een vermaning. Gisteren wat koude gevat.

De dokter trok zijn pantoffels en huisjas aan en zette zich behaaglijk bij het vuur. Zijn vrouw schonk hem een kop warme koffie in. Wat later trad Bertha binnen.

— Wel, vadertje, hoe gaat het? vroeg ze hartelijk.

— Wat vermoeid en wat koortsig, maar hier is het goed, en dan vroeg naar bed, zoo zal het wel los loopen met me.

— En morgen om Jan seinen, drong mevrouw aan.

— Misschien, we zullen zien. Ja, ik werd lang opgehouden. Het knaapje van Tink had ernstig zijn voet verstuikt, en dat eischt een zorgvuldige behandeling. Toen ik daar klaar was, riepen ze me voor een vrouw, een kwartier verder, die een ketel kokend water over haar rechtervoet gekregen had. Gelukkig heb ik van alles meê in mijn valies en kon ik haar dadelijk helpen. Het vroeg ook veel tijd. Ik reed dan huiswaarts. Ze lieten me stoppen aan dat herbergje bij het bosch. Dries, een knecht van Lievens, had daar wat gekregen. De kerel moest boomen weg sleepen, maar was liever gaan drinken. Zijn baas had het gehoord en kwam af. Hij heeft Dries ontslagen. De knecht maakte zich geweldig kwaad. Hij wilde Lievens aanvallen. Dronken zijn, hé! En ja, ik vond hem in een krisis. Ik heb hem kunnen kalmeeren, en hij slaapt nu in de kroeg zijn roes uit, de dwaze kinkel.

» Maar ik mocht nog niet recht naar huis. Niet ver van hier hoorde ik iemand roepen. Daar stond een man bij een woonwagen. Hij vroeg me, waar er een dokter woonde en was blij, toen ik zei, dat ik de dokter ben. Zijn vrouw was erg ziek. Ik ging in den woonwagen. Achterin lag de vrouw op een smal bed. Ze had erge koorts. Ik denk, dat ze oververmoeid is. Ik gaf een middel tegen de koorts en ze zal van-

nacht rustig slapen. Morgen moet ik er nog eens heen. Met den man waren er twee kinderen, zoo-
wat van acht of negen jaar. Zonderling, dat die
vrouw me bekend voorkwam, maar ik voelde
me zelf te vermoeid om iets te vragen. En nu
zit ik eindelijk hier.

— Zagen het er treffelijke menschen uit in
dien woonwagen? vroeg Bertha.

— Jawel, en het was er zindelijk ook. De
man sprak beschaafd. De vrouw heeft zelfs een
fijn gezicht. Drommels, op wie lijkt ze toch?
Ik kan het niet uitmaken.

— Ik wist, dat die woonwagen naderde,
hernam Bertha. Baas Lievens, die hier met de
paarden voorbij kwam, waarschuwde me er
voor en ik heb zelfs de deur op slot gedaan.

— Ook in woonwagens kunnen zeer fat-
soenlijke lieden wonen. En zoo zien deze er uit.
Maar de vrouw zou beter in 't gasthuis te Turn-
hout liggen, en voor een heelen tijd.

— Maar, man, willen we de vrouw in huis
nemen tot ze naar een gasthuis kan vervoerd
worden? stelde mevrouw Martens voor, die even
goedhartig was als haar man.

— Elise, nu denk ik daar ook aan. 't Is een
schande, dat ik er niet eer aan gepeinsd heb. De
wagen is weg. We zullen morgen zien. De man
zag er zeer bezorgd uit en zal de noodige maat-
regelen wel nemen, dat zijn vrouw warm ligt.

— En zouden hij en de kinderen eten heb-
ben?

— Daar heb ik ook al niet naar gevraagd.
Was mijn hoofd dan zoo op hol?

— O, ik merk het, dat ge niet wel zijt, her-
nam mevrouw. En morgen moet Jan komen.
Gij neemt rust.

— Ja, dat zal het beste zijn...

— Wil ik eens gaan zien of ze in den wagen
iets te kort hebben? vroeg Bertha. Zoo laat is
het nog niet. Ik vind die menschen gemakkelijk
genoeg, als ik hier en daar eens vraag.

— Neem geld mee, dan kunt ge het een en
ander in het dorp koopen, sprak mevrouw. En
doe uw dikken mantel aan.

Even later ging Bertha op weg. Ja, het een-
voudige doktershuis was een zegen voor de
streek.

II.

Baas Lievens zat bij het vuur in de ruime,
nette woonkamer van zijn groote hoeve. Eerst
was hij nog een tijd uitgevaren over zijn weg-
gejaagden knecht Dries. In de keuken had hij
aan de twee andere knechten gezegd, dat ze hem
dadelijk moesten waarschuwen, als Dries het
waagde nog op de hofstede te komen.

't Gezin van den landbouwer leefde niet sa-

men met het personeel. Lievens had de houding aangenomen van een heer.

— Knechten en meiden in de keuken en wij in de kamer, had hij beslist. Dan heeft het personeel meer gezag voor den baas en de bavin.

Tien jaar geleden was Lievens veel eenvoudiger. Toen woonde hij op een kleine hoeve, meer naar den heikant op, en had hij geen knechten of meiden. Hij moest zelf hard werken evenals zijn vrouw en kwam met moeite rond. Toen hield hij geen paarden en stond er in den stal alleen een koe. Maar Lievens had een fortuin gewonnen in een loterij en kocht het « Meeuwenhof », waarvan de eigenaar kort te voren gestorven was.

En van toen af werd Lievens hoogmoedig. Zijn vrouw bleef eenvoudig en had dikwijls verdriet over de verwaande streken van haar man.

Nu zat de baas een pijp te rooken bij het vuur. Moeder bereidde het avondmaal. Elza, de oudste dochter, hielp haar. Vier jongere kinderen maakten schoolwerk of speelden.

Petrus, de kleinste, had bij den schoorsteen een mandje met hooi en wortels gezet. Sinterklaas was al op ronde; hij kwam luisteren waar de kinderen braaf en waar ze stout waren. En gaarne vond hij dan wat voeder voor zijn paard.

Nog drie dagen en dan mochten de kinderen

hun korfje zetten voor de geschenken.

— Elza, haal nu het linnen dat morgen gestreken moet worden, zei vrouw Lievens tot haar dochter. Dan kan Trien vroeg ermee beginnen.

Elza begaf zich naar een andere kamer. Even nadien trad Trien binnen.

— Baas, daar is iemand om u te spreken, zei de dienstbode.

— Wie?

— Ik ken hem niet.

— Ge moest hem zijn naam gevraagd hebben. Waar is hij?

— In de gang.

— Ik zal eens gaan zien. Wie kan er me nu nog lastig komen vallen? Misschien familie van Dries, maar ik neem den nietwaard niet terug. Hij heeft zich te brutaal aangesteld.

In de gang brandde een kleine lamp. In het schijnsel stond een bleke, magere man voor Lievens, een vreemde.

— Wel, wat wenscht ge? vroeg de baas.

— Herkent ge me niet, Karel?

— Wat... Dekkers, zijt gij dat? riep Lievens verbaasd uit.

— Ja, kan ik u even spreken?

Lievens opende een zijkamer en nam de lamp uit de gang.

— Ga binnen! zei hij gejaagd. Wat ter wereld komt gij hier doen? Ik heb een paar uur

geleden een woonwagen gezien, die over de heide kwam.

— Het is de mijne. Ik heb u ook bemerkt, maar ik wilde u daar niet aanspreken.

— En ge komt nu met uw getrek naar hier, naar het dorp, waar ik een eigen hoeve heb, eerste schepene ben, algemeen geacht word. Ha, de menschen moeten hooren, dat mijn zuster de vrouw is van iemand die in een woonwagen rond reist...

— Karel, ik ben altijd eerlijk geweest, maar ik heb tegenspoed gehad en geen geluk als gij. Toen ik met uw zuster trouwde, woondet gij op een kleine hoeve. Ik handelde in stoffen en reisde de markten af. Voor ons gemak kochten wij een woonwagen. Moesten wij ons daarvoor schamen? Gij werdt rijk en ge wildet ons niet meer kennen... Ik heb ongeluk gehad. Twee jaar geleden geraakte mijn volgwagen met al mijn stoffen in brand. Het was een ruïne voor mij. Eens arm, geraakt men er moeilijk weer boven op. Niemand wilde ons geld leenen. Mijn vrouw en ik, we leerden manden maken, mui-zenvallen en zulke dingen. We moesten toch ons brood verdienen.

— Hadt ge uw wagen verkocht en waart ge ergens bediende geworden te Turnhout, Herenthals of nog beter te Antwerpen. Dat was heel

wat fatsoenlijker geweest dan als schooiers langs de straten te zwerven.

— Nooit hebben we gebedeld. Het is niet zoo gemakkelijk een betrekking te vinden als ge met een woonwagen gereisd hebt. De meeste menschen oordeelen even onrechtvaardig als gij en zenden u weg. Nooit heb ik u lastig gevallen, maar nu ben ik naar hier gekomen omdat Grietje erg ziek is. Mijn vrouw heeft zich te veel ingespannen. Ze leurde van 's morgens tot 's avonds om brood te hebben voor onze kinderen. Nu moet ze rusten. Ze is uw zuster, ge hebt een groote hoeve, neem haar een tijd in huis. Red haar leven. Voor mij vraag ik niets. Ik zal met de kinderen vertrekken en werken als een ezel.

Lievens lachte smalend.

— En daarvoor komt ge naar hier? hernam hij. O, denkt ge, dat ik u geloof? Leugens vertelt ge! Ge komt naar dit dorp, om mij te treiteren, om me belachelijk te maken voor ieder, zoo neemt ge wraak omdat ik u een kermis-reiziger, een vagebond, niet meer wilde kennen.

— Maar Karel, zou ik daarmee dan gewacht hebben tot mijn vrouw zwaar ziek is! O, het valt me zwaar u iets te vragen. Ik doe het echter voor Grietje.

— En zijn er geen gasthuizen?

— Men laat er mijn vrouw niet binnen,

omdat we geen vaste woonplaats hebben. Men stuurt mij van Jan naar Klaas, maar de hulp blijft uit.

— Waar staat ge met uw wagen?

— Hier niet ver van uw hoeve.

— Ha, zoo, om duidelijk aan de menschen te toonen, dat ge familie van mij zijt!

— Neen, Karel, maar omdat ik gehoopt had, dat ik vanavond nog mijn arme Grietje, uw zuster, hier binnen zou mogen brengen.

— Luister... Ik zal u honderd frank geven. Zorg, dat ge dan morgen om acht uur verdwenen zijt. En anders zullen de gendarmen u buiten het dorp geleiden. Ik ben eerste schepene, vergeet het niet.

Plots maakte Dekkers een dreigend gebaar.

— Wilt ge mij in mijn huis aanvallen? vroeg Lievens. Moet ik de knechten roepen, om u buiten te smijten?

— Neen, ik mag u niets doen, maar ge lokt er me toe uit, wreedaard! Hartelooze kerel!... Geen greintje medelijden met uw zieke zuster!

— Geen praatjes meer! Wilt ge het geld, ja of neen?

— Neen!

— Dus zijn het grove leugens, wat ge vertelt over armoede... Ge zijt jaloersch van mijn voorspoed en mijn stand, en uit wraak zijt ge naar hier afgezakt om mij te treiteren en om

me het hier lastig te maken! Ha, dat zal niet waar zijn! Als ge morgen te acht uur niet verdwenen zijt met uw rollend kraam, brengen de gendarmen u weg.

— Dus ge zoudt gendarmen op uw ernstig zieke zuster afzenden?

— Ja, want zij doet met u mee... Zij kan natuurlijk niet verdragen dat ik een rijke landbouwer ben en zij een arme kermisvrouw is.

— Laster Grietje niet! riep Dekkers uit en weer werd hij heftig.

— Ga nu heen of ik roep de knechten! zei Lievens.

— Wreedaard! siste de verstooten man. Als Grietje binnen kort sterft, zal haar dood nog wel eens op uw geweten branden.

Dekkers verliet het huis. Lievens bleef nog even staan.

— Dat zij me nu op mijn nek vallen! bromde hij. Ik wil burgemeester worden en dan zouden de menschen hier vernemen dat ik familie in een woonwagen heb

Hij ging naar buiten. Ginder achter den boomgaard scheen een lichtje. Daar zou de woonwagen staan, en bevond zich zijn zuster. Grietje! Ze was jonger dan hij en als grootere broer had hij ze bij zijn ouders thuis dikwijls op de schouders meegenomen naar het land...

Toen hield hij toch wel veel van haar. Even kwam er iets milders in zijn hart.

— Ze moest maar met dien kerel niet getrouwd zijn, zei Lievens dan. Ze zijn naar hier afgezakt om op mijn kosten te leven. Leugen en list van die ziekte...

Iemand had het gesprek van Lievens en Dekkers gehoord. De oudste dochter, Elza, was linnen aan het uitzoeken in het kamertje daarnaast. Eerst voelde ze het haar plicht heen te gaan, en niet voor luistervink te spelen... Maar het was of ze niet heen kon. En nu vernam ze, wie tante Grietje was, over wie ze wel eens door haar ouders zoo geheimzinnig had hooren spreken. Hoe kon vader zoo hard zijn! Elza voelde innig medelijden met de kranke in den woonwagen. Maar toen ze weer in de kamer was en vader er ook terugkeerde en over het bezoek zweeg, durfde Elza niet te laten merken, dat ze iets wist. Toch vervulde treurnis haar hart.

III.

Somber ging Dekkers naar zijn wagen terug. Verrast keek hij op, toen hij een jonge dame naast het bed van Grietje zag. Het was Bertha Martens, die zich nu bekend maakte.

— O, uw vader heeft mijn vrouw al zoo goed verzorgd, zei Dekkers op dankbaren toon.

Hij moest nu toch zijn hart eens uitstorten. En Bertha vernam, dat de zieke de zuster was van Lievens.

— Als kind en jong meisje heb ik hier gewoond, zei Grietje. Uw vader was toen al dokter op het dorp. Heeft hij mij niet herkend?

— Vader zei, dat ge hem niet vreemd waart, maar hij kon u niet thuis brengen.

— O, wat moet mijn broer veel veranderd zijn, hernam de vrouw. Toen ik een kind was, hield hij veel van mij. En nu zou hij me door gendarmen laten verjagen.

Ze begon te schreien.

— Wees niet ongerust, sprak Bertha. Mijn vader zal voor u zorgen.

Ze had het een en ander gebracht, versterkend voedsel en iets voor de kinderen, die echter al sliepen in een soort van kribbe aan den wand. Zindelijk was het hier wel, maar erg armoedig. Bertha moest nu heen.

— Morgen kom ik terug, beloofde ze. En maak u niet bang, de gendarmen zullen u niet verdrijven.

Het goede meisje begaf zich naar huis. Haar ouders keken verbaasd op bij haar verhaal.

— Inderdaad, zei de dokter, die vrouw is een Lievens. En ze lijkt op haar moeder zaliger. Wat is Lievens een harde kerel! 't Is de hoogmoed, die hem zoo maakt. Maar hij zal die

menschen niet verjagen. Ik schrijf nu nog een getuigschrift, dat die vrouw niet verder mag rijden in den schokkenden wagen, dat ze daartoe veel te ziek is. En Bertha, ge brengt dat morgen vóór acht uur naar den kommandant der gendarmen.

— Ja, en dan kunt ge tegelijk om Jan seinen. En nu moet vader naar bed, sprak mevrouw Martens bezorgd.

Dien avond sloop nog iemand naar den eenzamen woonwagen. Het was Elza, de dochter van Lievens. Haastig had ze haar huis verlaten, zoo gejaagd dat ze zich zelfs niet beschutte tegen den guren wind. In een wilgen mandje had ze eieren, ham en een flesch wijn gelegd. Ze kwam aan den wagen. Angstig keek ze om, bang dat vader haar betrappen zou. Ze zette het mandje voor de deur neer, klopte en liep snel heen. Ze zou morgen aan moeder vertellen, wat ze gedaan had.

Dekkers deed open en was verbaasd niemand te zien. Maar dan viel zijn blik op het mandje en hij nam het op. Zijn vrouw was nog wakker en zag het geschenk.

— Er zijn toch goede mensen, zei Dekkers. Laat ons moed houden! God helpt er ons wel door, Grietje.

***

Den volgenden ochtend zag Lievens, dat de

wagen er nog stond. Nijdig ging hij naar de rijkswacht. Zijn hoogmoed smoorde elk beter gevoel. Hij vroeg aan den kommandant om een woonwagen, die bij zijn hoeve stond, buiten de gemeente te drijven. Hij zei echter niet, wie de bewoners waren. Maar de kommandant legde hem het getuigschrift voor, dat Bertha reeds gebracht had.

— Ge ziet, ik kan aan uw verzoek niet voldoen. Eerst moet er een beslissing over die zieke vrouw genomen worden, sprak hij.

En nijdiger nog ging Lievens heen.

Intusschen had Elza alles aan haar moeder verteld. Doch vrouw Lievens, die bang was voor de driftbui van haar man, durfde tot dezen niet over den woonwagen te spreken. En Lievens bleef ook zwijgen. Hij drentelde onrustig rond.

***

Tegen den middag kwam Jan Martens thuis, een flinke, kloeke jonkman. Hij was ongerust, maar zijn vader nam zijn bezorgdheid weg.

— Ik moet een paar dagen binnen blijven, zei de dokter. Een lichte verkoudheid, meer is het niet, hoor.

De heer Martens zat trouwens gezellig bij den haard. Jan kreeg de lijst der zieken en hoorde ook de geschiedenis van de mensen uit den woonwagen.

— Als Lievens zoo onbarmhartig is, zullen wij Grietje in huis nemen, zei de dokter. Ik heb haar zoo goed als kind gekend.

Na den middag spande Dekkers zijn mager paardje vóór den wagen. Hij moest helpen door aan den achterkant te duwen. Zoo vervoerde hij Grietje naar het doktershuis. Met Jan en Bertha droeg hij zijn vrouw naar binnen. Grietje woog niet zwaar. O, hoeveel beter lag ze in het zachte bed, op de frissche kamer, die Bertha gereed had gemaakt.

— Uw vrouw kan hier eerst aansterken en dan zal ik plaats voor haar zoeken in een sanatorium, zei Jan tot Dekkers, die zich zoo dankbaar toonde.

Elza Lievens merkte wat er gebeurd was. Ze schaamde zich, dat vreemden nu deden, wat vader had moeten doen. Haar moeder kon nu niet langer zwijgen en vroeg haar man om barmhartig te zijn. Lievens werd nijdig. Hij beweerde opnieuw, dat Dekkers alleen maar gekomen was om het hem lastig te maken.

— Ik trek me van dat volk niets aan en ge moet er over zwijgen! snauwde hij.

Kwaad liep hij weg.

Bertha spande Bruno voor het gerij, want Jan moest nu de zieken bezoeken.

— Zusje, zei hij, morgen is het Sinterklaas-

avond. In de laatste jaren ben ik op dien avond nooit thuis geweest. Ik heb vernomen, dat Sinterklaas zelf niet zoo ver naar de heide kan komen en daarom wil ik hem vervangen, om de hutten der armen te bezoeken. En gij zoudt de knecht kunnen zijn. Wat denkt ge daarvan?

— O, dat is een prachtig plan!

— Wel, maak dan mijn kleeren gereed en zorg voor een welgevulden zak lekkers en ook andere geschenken. Ga maar eens rond bij eenige welgestelde kennissen.

— Dat zal ik doen, en ik ben zeker, dat we veel zullen kunnen uitdeelen.

Jan deed zijn werk gewetensvol. Zijn vader had hem onderrichtingen gegeven. Te zeven uur kwam hij thuis. Bertha bracht hem opgetogen naar een achterkamer. Daar lagen reeds de geschenken voor morgen: chocolade, speculaas, appelpien, wollen doeken, truien, kousen en al zoo meer.

— Ik maak een lijstje op van de werkelijk arme gezinnen, die we bezoeken, zei Bertha.

— Dus ge hebt een goeden voorraad kunnen opdoen.

— Van den burgemeester kreeg ik honderd frank; van den notaris vijftig; van den bakker een doos speculaas; van kruidenier Jansen, een doos Jan Hagel; van weduwe Belders twintig frank; in den klerwinkel van Lavens, drie

truien en drie dassen, en och er staan er nog veel op mijn lijst.

— En van baas Lievens?

— Daar ben ik niet geweest. Maar Sinterklaas moet er morgen heen, om eens met hem over zijn zuster te spreken.

— Dat is een goed gedacht en Sinterklaas zal gaan.

Het was acht uur toen er nog gebeld werd. Een jongen kwam om den dokter. Zijn broertje had hevige pijn in het onderlijf. Juist als over drie weken, zei hij.

— Ge zult dien jongen onmiddellijk naar Turnhout moeten brengen, zei dokter Martens. Drie weken geleden heb ik de ouders reeds gewaarschuwd. Het is blindendarmontsteking. Alleen een operatie kan hem redden. Druk het de ouders goed op het hart. Ze hebben een flink gerij met een kloek paard. Maar rijd zelf mee naar de stad.

Jan talmde niet. Het was een lange tocht in den guren avond. Maar er moest een jong leven gered worden.

Het was na middernacht toen Jan terugkeerde in zijn vaders wagentje. Niet ver van zijn huis moest hij stoppen voor een kerel, die over den weg zwijmelde.

— Zeg, hebt ge zin om u te laten overrijden? riep Jan, zelf verschrikt uit.

De dronken man raasde en schold. Jan reed langs hem heen, want hij wilde geen ruzie maken.

— Die ellendige drank, mompelde hij.

Spoedig was hij nu thuis. Bertha zat nog op. Een kwartier later lag Jan te bed. Hij was zeer vermoeid. Pas was hij ingeslapen of zijn zuster wekte hem.

— Ze luiden de alarmklok. Er is zeker brand, zei ze.

Haar broer stond haastig op en kleepte zich. Hij keek door het raam, maar zag geen gloed. Toch haastte hij zich naar het dorp. De brandweer verzamelde en rukte uit met de spuit. 't Brandde bij Lievens, zei men. Jan liep nu naar de hoeve. Ja, er was brand in de schuur, maar men had het vuur al kunnen overmeesteren, terwijl een knecht den brandmeester was gaan waarschuwen. De hond had door zijn geblaf de bewoners bijtijds gewekt. De schade zou nog al meevallen. De brandweer bleef ter plaatse. Jan keerde terug naar huis. Hij had zijn rust wel verdiend.

**

Den volgenden morgen belden de bevelhebber der rijkswacht en een zijner gendarmen bij dokter Martens aan. Jan ontving hen.

— Het heeft bij Lievens gebrand, zei de

kommandant. Men heeft een petroleumkan gevonden en het blijkt, dat het vuur kwaadwillig is aangestoken. Lievens verdenkt daarvan den man uit den woonwagen hier. Die is eergisteren bij Lievens om hulp geweest en toen hij zijn zin niet kreeg, moet hij hem bedreigd hebben.

— Het is een schande van Lievens een onschuldige zoo te betichten, sprak Jan verontwaardigd. Die man is zijn schoonbroeder. En ik zal u eens alles vertellen.

Verwonderd hoorde de kommandant nu het gansche verhaal.

— Maar die Dekkers kan uit nijd wel wraak genomen hebben, merkte hij dan op.

— Daar is hij veel te eerlijk voor. Nu valt mij iets in, vervolgde Jan. Ik heb vannacht een dronken kerel gezien.

Hij deelde zijn ontmoeting op den weg mee

— Dat moet Dries Mees geweest zijn. Mijn mannen hebben hem om elf uur uit de herberg gezet. En hij is knecht geweest bij Lievens en er weggejaagd. Nu hebben we een heel ander spoor. Het is goed, dat we hier gekomen zijn.

Een half uur later werd Dries van zijn bed gehaald. En het duurde niet lang, of hij bekende dat hij den brand had gesticht uit haat tegen Lievens. Deze keek vreemd op, toen de gendarmen den gevangene op zijn hof brachten. Dries werd naar de gevangenis te Turnhout geleid.

Het was nu Sinterklaasavond. Vrouw Lievens tracteerde op chocolademelk en speculaas. Maar ze deed het niet met een vroolijk hart. Ze dacht aan Grietje. De kinderen zetten hun korfje bij den schoorsteen en gingen te bed.

Lievens zat somber bij het vuur. Elza breide. Allen waren nog onder den indruk van den brand. Er werd gebeld. Trien kwam binnen en zei, dat Sinterklaas aan de deur stond. Hij kwam niet voor de kinderen, maar wilde den baas spreken.

— Wat beteekent dat nu? Laat hem in de zijkamer en maak daar licht! sprak de baas.

— Sinterklaas... en niet voor de kinderen! Wat is me dat voor een klucht! vervolgde hij.

Lievens begaf zich naar voren. En waarlijk, daar stond Sinterklaas met het goedig gelaat tusschen de lange witte lokken en baard.

— Goeden avond, groette Lievens vrij norsch. Waaraan heb ik uw bezoek te danken?

— Wel, ik ben in veel arme hutten geweest en heb daar vreugde kunnen brengen met mijn geschenken. Maar een bezoek trof me pijnlijk. 't Was bij een vader met twee kinderen. De zieke moeder is bij hen niet meer. De vader en kinderen zaten treurig in een woonwagen.

— O, begint gij daarover? snauwde Lievens en hij maakte een afwerend gebaar. Nu herken ik u aan uw stem.

— Ik vervang Sinterklaas, maar verbeeld u nu eens, dat ik de echte Kindervriend ben. En denk terug aan den tijd toen ge nog bij uw ouders waart en een zusje hadt, dat haar korfje bij den schoorsteen zette. Ge haaldet zeker wel hooi en wortel voor haar.

— Ja, ja, 't is goed. Die zuster had niet met een zwerver moeten trouwen.

— Dekkers was geen zwerver, maar een trefelijk handelaar, en hij is altijd eerlijk gebleven, ook in zijn tegenspoed. Ge hebt hem vanmorgen van misdaad verdacht.

— De kerel had me ook beleedigd. En hoor eens, ik wil niet, dat vreemden zich met mijn zaken bemoeien.

— Sinterklaas is toch geen vreemde, baas Lievens. Hij is uw vriend geweest, toen gij uw korfje bij den ouderlijken haard zettet; hij is het nu van uw kinderen. O, zouden uw ouders ooit kunnen denken hebben, dat een broer zijn zuster niet wil kennen? Kunt gij u voorstellen, dat uw Elza later uw Kareltje verstoot, als deze arm en ziek is!

— Ik heb van een student geen lessen noodig.

— Nu ben ik niet de student Jan Martens, maar ik vervang den weldoener, die over de we-

reld trekt om vreugde te brengen... Grietje is zwaar ziek. Ze ligt in het huis van den dokter. Bertha verpleegt haar. Kunt gij onverschillig blijven toezien?

— Nu is het genoeg! schoot Lievens ongeduldig uit.

Hij opende de deur om Sinterklaas buiten te steken.

— Aan Sinterklaas werd nog nergens de deur gewezen, sprak de bezoeker. Ik zal gaan... ik heb mijn plicht gedaan. Goeden avond.

Sinterklaas vertrok. Lievens keerde in huis terug.

— Het was Jan van den dokter, die als Sinterklaas rondgereden heeft en mij eens de les wilde lezen over Dekkers, zei hij. Ik heb hem buiten gezet. Niemand heeft zich met mijn zaken te moeien.

— En zult ge dan niets voor Grietje en haar kinderen doen? vroeg zijn vrouw.

— Neen!

— Kunt ge dat laten als ge morgen de vreugde van onze kinderen ziet? Wij hebben voorspoed gehad en zouden ons dankbaar moeten toonen.

— Zaag niet meer!

Het was hier geen plezierige Sinterklaas-avond. In menige arme hut, waar de kindervriend geweest was, heerschte thans meer geluk

dan op het statige Meeuwenhof. Lievens ging vroeg te bed. Hij kon toch niet slapen. Hij lag te woelen. En hij dacht aan wat Sinterklaas voor hem opgeroepen had: zijn jeugd. Ja, hij had Grietje lief en hij haalde hooi en wortels voor haar korfje op Sinterklaasavond. Hij was er niet tegen geweest, dat ze met Dekkers trouwde. Deze was toen geen zwerver, maar een koopman, die de markten bezocht. Later had Lievens hem en Grietje miskend, omdat hij rijk was geworden en hoogmoedig! En nu lag Grietje bij vreemden.

En in dezen nacht brak het trotsche hart...

's Morgens zei Lievens tot zijn vrouw:

— Ik heb misdaan. Vindt ge het goed, dat we Grietje een tijd in huis nemen?

— O, ja... heel goed!

— Dan ga ik straks naar den dokter.

Meer zei Lievens niet. Maar het was voorloopig genoeg. Elza ook verheugde zich over het goede nieuws. O, nu heerschte er ware vreugde, toen de jongere kinderen beneden kwamen en hun welgevulde korfjes vonden.

Een uur later ging Lievens naar het doktershuis. Eerst trad hij den woonwagen binnen. Dekkers keek vreemd op. Gul stak Lievens hem de hand toe.

— Antoon, ik ben zeer onrechtvaardig geweest, maar ik wil alles goed maken. Grietje

komt bij ons en we zullen bespreken wat we voor u en de kinderen kunnen doen. Nu ga ik naar Grietje.

Jan ontving Lievens.

— Sinterklaas, ge hebt me gisteren een goede les gegeven... ik dank er u voor, zei de baas van het Meeuwenhof en hij vertelde, welk een nacht hij doorworsteld en welk een besluit hij genomen had. Jan ging Grietje voorbereiden. De zieke stak haar armen uit, toen haar broer binnen trad. Het was een ontroerend wederzien. Beiden schreiden. En Lievens beleed zijn schuld.

De dokter, zijn vrouw en Bertha waren ook gelukkig om die verandering.

**

Toen de koorts gezakt was, werd Grietje naar het Meeuwenhof gebracht. En vrouw Lievens wilde ook de kinderen in huis nemen. Er was toch plaats genoeg op de groote boerderij.

Baas Lievens deed nog meer. Hij kon te Herenthals een winkel van stoffen overnemen. En daar plaatste hij Dekkers in. Na eenige maanden was Grietje genezen en kon ze met haar kinderen weer bij haar man gaan wonen.

De woonwagen en het mager paardje waren verkocht geworden. In het dorp had niemand geschimpt op Lievens, omdat hij arme familie had, maar ieder prees hem om zijn goedheid.

De dokter zette zijn taak met dezelfde toe-

wijding voort en toen hij rust nam, volgde Jan hem op. Bertha trouwde met een dokter van een naburig dorp.

EINDE.

Van A. Hans' Kinderbibliotheek verschijnt elke week een nieuw boekje. Het wordt te koop geboden in de boekwinkels en bij de gazetverkoopers.

Van de vroeger verschenen nummers zijn er steeds ruim drie honderd beschikbaar, terwijl er steeds herdrukt worden.

Nuttige, boeiende lectuur, die overal, over het gansche Vlaamsche land gretig gelezen wordt.
